

„Kdyby se ze mě někdy stal chladný... bezcitný muž,“ zašeptal. „Jestli někdy udělám něco, s čím nebudeš souhlasit, chci, abys mi to řekla.“

„Samozřejmě,“ slíbila.

Z jejího klidného, příjemně zastřené hlasu sálala jistota. Nikdy se necítil bezpečněji než teď, když ležel v jejím náručí ve tmě a déšť za okny pomalu slábl.

Snil o lepších dnech, když byl ještě chlapec pobíhající ve vřesovištích.

Sidra ležela s očima otevřenýma do tmy. Byla vzhůru už celé hodiny, zatímco Torinův pravidelný dech jí nadzvedával vlasy a jeho paže na ní spočívala jako příjemná tíha.

Měla mu to říct ten večer. Chtěla to udělat, ale když nadešla vhodná chvíle, zjistila, že to nedokáže.

S tím, že ji zradí slova, počítala. Proto měla v úmyslu mu to ukázat. Chtěla ho vzít do pokoje, posadit se na okraj postele, stáhnout si punčochu a ukázat mu to místo na patě. Nákaza se šířila rychleji, než doufala. Sahala jí téměř k prstům u nohy. Přesto však stále ne našla lék. Navzdory dlouhým hodinám práce a bezpočtu modliteb, které provolávala duchům.

Jak nákazu vyléčit?

Obávala se, že duchové jí nebudou schopni odpovědět. Nechtěla mu to říct, dokud nenajde lék.

Nechá ho v nevědomí ještě jeden den.

KAPITOLA DESÁTÁ

Po neúspěchu v sadu se Jack rozhodl nejit na hrad. Věděl, že tam Mirin s Frae stráví noc v jedné z komnat pro hosty. Na okamžik si představil, co asi dělají. Mirin byla bez svého tkalcovského stavu neklidná a Frae se věnovala škole – nejspíš matce předčítala nahlas, aby ji trochu rozptýlila. Byly v bezpečí, v teple u praskajícího ohně, a na tom záleželo nejvíc.

Díky Sidře mohly jeho matka se sestrou zůstat na hradě, dokud se do Mirininy chalupy nevrátí oheň. Ulevilo se mu, že o něj nepřišel žádný jiný záhumenek, ale zároveň ho to znepokojovalo.

Zabraný do svých myšlenek kráčet Jack přes deštěm promáčené kopce až k potemnělému domovu. V ruce svíral Lorninu harfu a tížil ho pocit neúspěchu.

Bez ohně a bez přítomnosti matky a sestry bylo v chalupě prázdné. Jack stál ve tmě a kapky vody z něj stékaly na podlahu. Naslouchal zvukům, jako by v temných stínech hledal inspiraci pro píseň. Začátek písně, kterou na ostrově ještě neslyšel. Ozývalo se však jen ťukání okenic, vrzání dveří a zvuky polevující bouře za vlhkými zdmi.